

Chưa Biết Vấy Tay

H.T.C

<http://www.vnnews.net/truyen/20.html>

Thằng Bình địa rút ống thụt vắt ở lưng quần xà lỏn, nhét một trái trâm còn sống vô, nó ngắc kị rồi đẩy mạnh cái cán : "póc" . Ở đằng xa một tiếng thét vang lên :

- Ái !

Bình địa nắm áo lôi tôi nấp vô bụi . Hai đứa rúc rích cười vừa coi xi-nê-ma cái cảnh con Huệ đang ôm cổ tay tức tối ngó quanh . Bỗng con nhỏ ngồi thụp xuống đất quơ vội cái gì rồi đứng bật dậy giơ tay phang mạnh "rạt" ... Cục đá xanh lớn gần bằng nắm tay bay vèo qua mấy bụi rậm rớt "bịch" ngay trước mắt tôi . Hú vía ! May không thôi cái mũi tôi nó "ăn trầu" rồi . Tuy nhiên, hai đứa tôi ngồi im như tượng đá . Huệ đứng nghe ngóng một hồi không thấy động tĩnh gì, tưởng lầm mục tiêu, bỏ đi một nước, miệng còn lẩm bầm cái gì không biết ...

Bị kiến vàng "xoi" mấy phát đau thấu trời mà tới giờ tôi mới dám nhảy ra khỏi bụi cây, phui lia lịa :

- Mày hèn quá, sao lại "bắn" phụ nữ ?

Bình địa nhăn hai hàm răng tím ngắt vì ăn quá nhiều trái trâm :

- Hì hì ... nó mà "phụ nữ" ?

- Ồ, thì là ... con gái !

Bình địa le cái lưỡi còn tím đen hơn cả hàm răng :

- Con nít thì có !

Vừa ráng vươn tay tới cái chỗ con kiến ác nhọn cắn giữa lưng để gãi, tôi vừa thắc mắt :

- Sao lại con nít, nó bằng tuổi tao với mày ...

Quay cái ống thụt chĩa vào bụng tôi, nó nói :

- Tại ... trong lớp nó không cho tao cạp dê ... !

Tôi chưa kịp nhăn miệng cười thì bỗng, "póc", cái bụng đau thót vì một trái trâm vừa bay ra từ ống thụt trên tay Bình địa . Tôi cúi xuống bốc một nắm đất ngẩng lên thì Bình địa đã ngồi vắt vèo trên cây trâm. Thằng này mập thù lù vậy mà lạ thiệt . Với cái ống thụt lợi hại, nguồn "đạn" vô tận là những trái trâm sống và nguồn "lương thực" cũng vô tận là những trái trâm chín tím ngắt ... tôi trở thành địch thủ "dưới cơ" Bình địa . Nghĩ vậy, tôi xòe bàn tay ra, ngọn gió mạnh chạy dọc bờ kinh thổi tạt nắm đất khô vụn bay xòa vào không khí . Chợt tôi nghĩ đến Huệ, không biết cái trán nó có bị sưng lên không ?

Khi từ dưới mé kinh chạy về thì khu chợ huyện đã lên đèn , trời sụp tối lạ hơn tôi tưởng . Gọi là chợ nhưng trừ cái nhà lồng, còn phía trên chỗ nhà tôi, là hai dãy nhà phố đối diện thẳng tắp và đơn điệu được xây cất cùng một kiểu mà lại cũ kỹ nữa . Từ xa, đã thấy Huệ nắm tay ba tôi đang đi về phía tôi . Chắc ông nhờ nó dắt đi kiếm tôi đây ! Nghĩ vậy, tôi lên vô nhà lồng chợ, vòng sang dãy phố bên kia và chạy về nhà .

Má tôi đứng sẵn đđâu đó nên chớp được cái đầu tóc rối bù ngay khi tôi mới bước chân vô cửa . Vừa lôi tôi về phía cái buồng tắm tối thui, bà vừa cắn nhằn :

- Mày đúng là thằng lưu linh ! Đi đâu cả ngày nay, để ba mày với con Huệ đi kiếm kìa !

Huệ học cùng lớp lại ở gần nhà tôi, nên chuyện gì của tôi nó cũng biết, kể cả chuyện lúc trước tôi thích ở trường chạy tắm mưa ! Trong lúc má kỳ cọ cho tôi thì ba và con Huệ về . Ông đứng ở cửa buồng tắm ngó tôi giận dữ :

- Đi đâu dữ vậy, ông con ? Tắm xong lên tao biểu !

Khi ba nói câu đó, nghĩa là lát nữa tôi phải nằm sấp trên ghế ngựa cho ông đét mấy roi . Con Huệ thò cái đầu vô :

- Hí hí ... đáng đời !

Tôi lật đật quay lại, đưa lưng vô mặt nó, đúng lúc má tôi đang cọ xát hai bên bắp vế "non", tôi rên nho nhỏ :

- Úi, đau ...!

Tuy úp mặt vô tường và đang bị đau đớn nhưng tôi vẫn nghe tiếng cười "hí hí" đáng ghét của Huệ . Tiếng cười chứng minh con nhỏ đúng là con nít như Bình địa nói, tiếng cười cũng cho tôi thấy rằng cái trán nó không hề bị sưng vì trái trám của Bình địa ! Tôi chợt tiếc rẻ cho sự phung phí lòng thương người của mình .

Nhưng một phép thần thông đã xảy ra tới mức tôi không tin đó là sự thật nữa . Vừa tắm cho tôi xong, má tôi lẳng lẳng đi xúc một tô cơm, chan canh và thêm vào một khứa cá kho to tổ bố, đặt lên bàn . Không hề dám bàn cãi, tôi cũng lặng lẽ ngồi vào bàn . Bỗng đầu từ trong bóng tối, ba tôi xuất hiện ngay bên cái ghế tôi đang ngồi . Tôi thót ruột, chờ đợi một tiếng gằn của ông bắt tôi phải "lên nằm sấp trên ghế ngựa". Nhưng điều xảy ra trái ngược hẳn . Ba đưa tay vuốt mái tóc còn sũng ướt của tôi và ôn tồn nói :

- Lát đi ngủ sớm, khuấy dậy chần bị đi Sài Gòn với ba !

Câu nói của ông làm tôi không tài nào nuốt được vớ cơm đang nhai . Tôi trệu trạo như muốn khóc . Từ lúc mở mắt chào đời cho tới nay, tôi chưa hề biết đến Sài Gòn, chỉ nghe anh Hai, chị Ba tôi kể lại ở đó đèn đuốc sáng trưng, ban đêm cũng sáng như ban ngày !

Đợi ba má đi lên nhà trên, tôi lén đổ phần còn lại vô cái thau nhôm méo mó đựng đồ ăn của con Miu Miu . Sau khi bình tĩnh hơn, tôi không biết cái tin ba vừa báo là vui hay buồn ? Ba má đang bắc ghế ngồi ngoài hàng hiên nói chuyện, đó là thói quen hằng ngày của hai ông bà sau bữa cơm chiều . Tôi xoay xoay cái bông vụ , giả vờ như đang say chơi, đến ngồi phía sau lưng ông bà và nghe loáng thoáng má nói :

- ... Ông tính cho nó đi học luôn ở Sài Gòn ?

Nước mắt tôi chực ào ra . Thật tình tôi muốn được một lần đặt chân tới Sài Gòn, cái thành phố trong mơ ước không chỉ của riêng tôi mà của thằng Bình địa, con Huệ, cả lũ nhóc tí chúng tôi ở cái huyện buồn tẻ, nhỏ xíu này ... Nhưng đi để ở Sài Gòn luôn thì ... Tôi chưa bao giờ tưởng tượng ra tình huống này lại xảy đến với mình, đột ngột như vậy !

Không kềm được, đôi bàn chân tự dưng tôi bước qua nhà con Huệ . Lờ mờ dưới ánh đèn dầu, Huệ vừa đập muỗi vừa may cái áo nhỏ xíu cho con búp bê cũ mèn của nó . Thấy tôi, nó cũng chẳng hề mở miệng . Chắc nó giận tôi cái vụ ống thụt hồi sáng ! Đặt chiếc bông vụ loè loẹt xuống trước mặt nó, đánh "cạch" một tiếng, tôi hỏi :

- Chơi bông vụ không ?

Huệ vẫn chăm chăm ngó vô cái áo nhỏ xíu cầm trên tay :

- Xí , trò con trai mà rủ tui !

Tôi gãi đầu :

- Vậy ... chơi lò cò ...

Nó lại chối :

- Tối thui thấy đường đâu mà lò cò !

- Vậy thì ... "năm mươi" !

Con Huệ vẫn cự tuyệt :

- Có hai đứa mà "năm mươi" chán lắm !

Hết biết nói gì nữa, tôi ngồi nín thinh . Con Huệ vẫn đều tay khâu cái áo búp bê .

Tôi bực bội vì tiếng vo ve khó chịu của đám muỗi cứ bay quanh quẩn hai lỗ tai .

Bỗng Huệ lên tiếng :

- Hồi nãy tui bắt được con dế than "gộc" lắm ! Nhốt trong cái hộp quẹt kia !

Tôi thò tay chộp ngay cái hộp quẹt, đưa lên lỗ tai và thích thú nghe tiếng con dế búng lộp bộp vô thành hộp . Nhưng tôi chợt hiểu ra rằng chẳng bao giờ tôi được chơi con dế này nữa ! Tôi tiu nghỉu bỏ cái hộp quẹt xuống . Con Huệ ngạc nhiên vì nó biết trước giờ tôi vẫn mê đá dế nhất trong các trò chơi con nít :

- Sao vậy ? Chê hả ?

Không hiểu nước miếng ở đâu trào ra đầy trong miệng, tôi phải nuốt mấy lần mới ngắc ngứ nói lên lời :

- Hồng phải chê ! Khuya tôi đi Sài Gòn rồi ...

Cũng không thèm nhìn tôi, con Huệ nói :

- Sống quá hén !

Tôi vừa lên giọng người lớn, vừa rầu rĩ thiệt :

- Sống gì, đi luôn .. đi học ở trên luôn ... !

Bấy giờ con Huệ mới bỏ cái áo búp bê xuống, nhưng nó vẫn không nhìn tôi mà lại nhìn cái bóng đen !

- o O o -

Bốn giờ sáng, ba tôi đã vực tôi dậy . Hình như chưa bao giờ thức dậy sớm như vậy nên con mắt tôi nó cứ nhắm hít, không tài nào mở ra được . Má rửa mặt và sửa soạn quần áo cho tôi . Trong lúc mắt nhắm mắt mở ngồi gục gặc gặm khúc bánh mì, tôi nghe loáng thoáng lời căn dặn tràn giang củ má . Thú thiệt tôi chẳng nghe được gì, ngoài việc thấy rõ bộ mặt lo âu thái quá của ba ... Rồi trong lúc anh chị em vẫn còn say ngủ, ba và tôi bước lên xe lôi để ra bến xe đò, cuộc ra đi chỉ có một người đưa tiễn duy nhất là má tôi . Khi xe tôi vừa dợm chạy, bà còn kêu dừng lại để móc túi đưa cho tôi chai dầu Nhị Thiên Đường thứ hai !

Ngồi trên chiếc xe đò, tôi thích thú vì thấy ai cũng kêu ba tôi bằng "thầy" và cung kính nhất mực, kể cả bác tài xế ! Nhưng tôi buồn hơn khi ngó ngang cảnh bến xe khuya khoắt, vắng vẻ . Trong lòng tôi dâng lên một nỗi buồn bất chợt, không biết bao lâu nữa tôi mới quay lại khu phố chợ thân thuộc này . Ở đây, có ngôi trường tôi học, có căn nhà nơi tôi sinh ra, có ngôi chợ ồn ào và lặng lẽ, có một dòng kênh nơi đã thường xuyên trở thành bãi chiến trường với những cây trâm vừa là vũ khí vừa là lương thực của lũ con nít chúng tôi ...

Đang buồn bã, chợt tôi nghe tiếng "póc" đánh gọn vào một bên má tôi đau nhói . Đó là thông điệp của thằng Bình địa, nghĩa là nó vừa có mặt quanh đây . Tôi thò đầu ra ngoài cửa sổ xe đồ, ngay bên ngoài, Bình địa và con Huệ đang đứng ngược cổ lên ngó tôi . Bình địa cười toe toét, cái hàm răng vẫn tím đen giống mấy bà già miền Bắc, chúng tỏ đem qua nó không đánh răng trước khi đi ngủ . Con Huệ đang cố gắng nhón chân để đưa cho tôi một món gì . Tôi thò tay xuống và nhận ra mình đang cầm cái hộp quẹt đựng con đế than "gộc" mà con Huệ bắt được tối hôm qua . Thấy con Huệ có "quà" tặng cho tôi, Bình địa lúng túng và sau một giây suy nghĩ, nó bèn "Chữa cháy" bằng cách nhón gót đưa tôi cái ống thụt . Đó là gia tài duy nhất củ Bình địa ...

Đúng lúc ấy chiếc xe đồ nổ máy .

Ngày đó tôi chưa biết vẫy tay